

CERCETAȚI SCRIPTURILE - Partea 4

Să deschidem Scripturile și să citim din Ioan 5.39:

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”

Astăzi suntem la partea a patra a acestui subiect pentru că Domnul a deschis mai mult din Scripturile Sale, iar eu nu am putut să mă îndepărtez de el, așa că vom mai zăbovi aici. Mă uitam la această a patra parte pentru că cu cât cuget mai mult asupra ei, totul devine mai real. Mă simt pur și simplu absorbit înăuntru, iar Dumnezeu deschide din ce în ce mai mult.

Noi vorbim deja de ceva vreme despre subiectul acesta „Cercetați Scripturile căci ele vorbesc despre Mine” și știm că aceste cuvinte au fost rostite de Isus în discuția pe care a avut-o cu religioșii, cu oamenii care cunoșteau Vechiul Testament, care L-au citit de nenumărate ori, L-au studiat și își bazau destinația veșnică pe ceea ce citeau. Așadar, ei aveau încredere deplină în acest Cuvânt, acesta fiind motivul pentru care Isus le-a spus: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică.” El le-a spus că tocmai lucrurile pe care își bazau destinația lor veșnică, pe care le prețuiau, pentru care erau dispuși să lupte și să facă sacrificii, „tocmai ele mărturisesc despre Mine.”

Vedeți? Ei Îl respingeau deși pretindeau că cred Scripturile, dar El le-a spus: „Nu puteți face aceasta pentru că Scripturile mărturisesc despre Mine; voi nu le puteți avea cât timp Mă respingeți pe Mine!” De ce? Pentru că El era Scripturile făcute viu, El era manifestarea Scripturilor, ceea ce înseamnă că respingerea Lui însemna respingerea Scripturilor prin care credeau că au Viața veșnică.

Isus a întors oglinda spre cei care pretindeau dreptul de naștere și o obârșie religioasă, dar exact pe ce își bazau ei credința, mărturisea despre El și arăta Cine era El.

Noi am ajuns în punctul în care putem privi în Scripturi și să-L vedem pe Hristos pretutindeni deoarece, prin deschiderea celor Șapte Pечеți, și îndeosebi a Pечеții a șaptea, astăzi știm că Hristos este atât parte bărbătească, cât și parte femeiască. Există o parte bărbătească a lui Hristos și o parte femeiască, iar aceasta este Familia Capodoperă.

Când a predicat Capodopera, fratele Branham nu a vorbit despre o singură Capodoperă - puteți asculta caseta sau să citiți predica -, ci a vorbit despre o Familie Capodoperă. De aceea, la început, când omul era singur, el își căuta un ajutor, dar nu s-a găsit nici un ajutor potrivit pentru el, deoarece ajutorul era în el. Astfel, Dumnezeu l-a scos din el, l-a pus într-un alt trup și i-a unit pe cei doi împreună, iar atunci ceea ce nu era bine, a devenit foarte bine. Am înțeles aceasta?

Fratele Branham a spus că acesta a fost actul de încoronare a creației, a fost momentul, clipa în care El S-a uitat la tot ce a făcut și a văzut că totul era foarte bine.

Noi am putut vedea că aceasta este taina lui Adam. Adevărul este că despre om a existat o taină mai mare decât faptul că a fost pus în trup de carne și a început să umble în jur. Pentru creație, aceasta a fost o taină descoperită, deoarece înainte de a fi pus în trupul de carne, omul se plimba pe deasupra, lucrând ca și Duhul Sfânt; omul duhovnicesc avea stăpânire și conducea ca Dumnezeu al pământului, dar animalele și toată creația nu puteau să-l vadă pentru că era în chip de duh. Poate ele îi simțeau prezența, poate îl puteau simți conducând toate lucrurile, dar fratele Branham ne-a spus că el era ca și Duhul Sfânt.

Așadar, pentru creație era o taină cine era acest dumnezeu care avea stăpânire asupra pământului, dar Dumnezeu a descoperit-o prin faptul că l-a luat pe om și l-a pus în trupul de carne, făcându-l în același fel cum a făcut restul creației de pe pământ. Atunci, aceasta a fost o taină descoperită. A fost descoperirea tainei care arăta cine era omul care conducea totul; și pe măsură ce omul a început să se plimbe în jur, creația se bucura pentru că leul (de exemplu) nu numai că îi simțea prezența, ci putea interacționa cu omul, putea sta în fața unei ființe pe care o putea atinge.

Dar mai exista o taină, o taină mai adâncă cu privire la Adam, aceasta fiind taina femeii care se afla în el. Astfel, când a sosit timpul hotărât, a fost descoperită o taină mai mare, care era învăluită în această taină, iar atunci animalele nu au mai văzut doar un chip al lui Adam, ci au văzut două chipuri ale aceluiași Adam, au văzut atât partea bărbătească, cât și partea femeiască, iar Dumnezeu i-a numit Adam. Vedeți? A existat doar unul, iar numele lui era Adam, dar Adam era parte bărbătească și parte femeiască. Aceasta a fost o taină mai mare.

Așadar, când a fost aici Isus Hristos și a umblat pe pământ, o taină, o mare taină a fost descoperită: faptul că Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi. Atunci, El a putut fi văzut, a putut fi auzit pentru că din acea creație a ieșit un Glas auzibil produs de niște corzi vocale. Aceea a fost o taină, dar o taină mai mare se afla înăuntrul acestui Om pentru că Cuvântul S-a făcut trup, iar Mireasa făcea parte din Cuvânt. Ea era acolo, în acea creație, iar Viața era înăuntrul aceluia trup care a umblat pe acest pământ. Astfel, voi ați umblat deja pe lângă Marea Galileei; ați potolit deja furtuna, ați stat față în față cu fariseii și saducheii, ați făcut deja totul, de aceea, tot ce faceți acum este să repetați ceea ce ați făcut atunci când erați cu El în acea creație. Ați umblat pe apă, ați vorbit furtunii, ați vorbit smochinului. Credeți aceasta? Amin! Atunci de ce este atât de greu de crezut că aceasta se poate întâmpla din nou când s-a întâmplat deja?

Când noi am fost acolo, exista o taină mare care zăcea acolo, iar acea taină care era în trupul acela de carne au fost ingredientele pentru Mireasă. Ce a urmat? La Calvar, El a separat ingredientele și a început să formeze Mireasa; și a continuat s-o formeze de-a lungul a șapte epoci ale bisericii, iar când chipul Ei a fost încheiat, El a suflat Viață în Ea, iar acum Ea este aici exprimând Însăși Viața lui Isus Hristos.

Este o taină mare, de aceea fratele Branham a spus: „*Când Mireasa începe să spună: „Eu și Tatăl una suntem și aceste celelalte lucruri”, pleava începe să se îndepărteze.*” De ce?

Pentru că este o conștientizare cu privire la cine sunt eu. Dar când încep să vorbesc despre cine sunt eu, nu mă refer la omul pe care-l văd în oglindă, pentru că înțeleg faptul că acest trup s-a născut prin amăgire. De aceea a fost plătit un preț al răscumpărării, iar acest preț m-a răscumpărat și m-a adus înapoi în starea în care ar fi trebuit să fiu și în care trupul acesta se va schimba într-o stare proslăvită. Trupul meu a fost deja răscumpărat, iar această lucrare se face deja în el: răscumpărarea, învierea și transformarea au avut și au deja loc pentru că înainte trupul acesta era dependent de țigări și de tot felul de lucruri rușinoase, dar înăuntru este o Viață care a pus stăpânire pe el și l-a făcut să se supună, arătând că există o putere de transformare care lucrează deja. Slăvit să fie Domnul!

Ceea ce se petrece astăzi este real, iar conștientizarea acestui lucru o va determina pe Mireasă să spună: „*Eu și Tatăl una suntem.*” De ce? Isus a putut spune: „*Eu și Tatăl una suntem*”, „*Înainte să fie Avraam, sunt Eu*”, iar atunci ei au luat pietre ca să-L omoare. De ce? Pentru că nu voiau să audă aceasta, era ceva imposibil. „Cum poți spune așa ceva?” Pentru că este adevărat. De aceea a putut s-o spună. El nu a trebuit s-o explice, să facă pe cineva să înțeleagă toate aceste lucruri; era purul adevăr: „*Înainte de Avraam, sunt Eu*”, iar ei au luat pietre să-L omoare. El nu le-a spus: „Lăsați pietrele jos! Dacă îmi veți acorda câteva ore, vă voi explica ce vreau să spun, voi despica firul în patru ca să Mă puteți înțelege.” El nu S-a aflat aici ca

să-i facă pe necredincioși să înțeleagă Cuvântul cu ușurință, ci a venit ca să-i cheme pe credincioșii originali; El nu a trebuit să-și justifice afirmațiile, nu a trebuit să explice ceea ce urma să spună, ci tot ceea ce a trebuit să facă, a fost să vorbească Adevărul, iar Sămânța venea la Sămânță, Cuvântul la Cuvânt; cât timp era Adevărul, ele se uneau.

Fratele Branham a spus: *„Când voi veți ajunge să spuneți: „Eu și Tatăl una suntem și aceste celelalte lucruri (Și există multe alte lucruri), pleava începe să se retragă.”* Simplul fapt că credem Mesajul ne face nebuni în ochii acestei lumi firești.

Dacă spui: „Eu nu mai trebuie să merg la judecată pentru că am trecut de osândă, de judecată”, te întreabă:

„Când ai fost tu judecat?”

„În El la Calvar și nu mai pot fi judecat încă o dată.” Aceasta este o afirmație nebună pentru cineva firesc, dar cu toate acestea este adevărul. Eu am fost în gândurile lui Dumnezeu, sunt un atribut al lui Dumnezeu, am fost acolo înainte de întemeierea lumii și mi-am așteptat timpul să fiu exprimat aici pe pământ. Acesta este adevărul, dar nu este logic sau rațional, ci sfidează logica și raționamentul uman. Este o altă logică și un alt raționament.

Isus a spus: *„Cercetați Scripturile”,* dar și Mireasa poate spune: *„Cercetați Scripturile, pentru că ele sunt cele care mărturisesc Cine sunt Eu.”* Vă pot arăta numeroase Scripturi care vă arată ziua în care trăim și ceea ce se petrece chiar acum, și anume, că de-a lungul Scripturilor există o exprimare a părții femeiești, o Mireasă. *„Cercetați Scripturile, căci ele mărturisesc despre noi.”*

În mesajul „**Înfierea**”, fratele Branham spune:

*„Ce s-a
întâmpat? Eu sunt un tipologist, și orice om care cunoaște Biblia este un
tipopogist.”*

Aceasta este o afirmație bună, prieteni! Dacă veți merge la un seminar, ei nu vor putea să vă învețe tipologia pentru că este prea supusă părerilor, prea întâmplătoare și se pot face confuzii. Ei vor să învețe termeni ca „exogeneză” și alte cuvinte pe care eu nu le înțeleg și nici nu știu ce înseamnă.

Dacă veți merge la un studiu biblic, veți vedea că trebuie să studiați totul verset cu verset și nu puteți scoate nimic din context, adică nu puteți lua o porțiune dintr-un verset sau un verset și să-l puneți altfel decât vă învață ei, dar argumentul meu împotriva acestor lucruri este faptul că Isus nu a învățat niciodată după exogeneză, verset cu verset, ci a luat o bucată din ceva ce a spus David, o altă bucată din ceea ce a spus Moise, le-a pus împreună și a spus: „Este chiar aici!” Dar ei merg la seminar și îi învață pe alții să predice altfel decât a predicat Isus, altfel decât a predicat apostolul Pavel și ceilalți apostoli. Aleluia! Sunt doar părerii omenești, iar unele dintre acestea și-au croit o cale și în cadrul Mesajului. Am luat și noi părerii seminaristice, felul în care este frânt Cuvântul, felul în care au fost definite lucrurile de-a lungul celor șapte epoci ale bisericii, dar eu vă spun: „Uitați-le pe toate!”

Lăsați Mesajul să vă învețe cum să învățați Cuvântul, cum să propovăduiți Cuvântul! Să privim la felul în care L-au propovăduit Isus, Petru, Pavel sau Ioan.

În mesajul „**Avraam și sămânța lui după el**” din anul 1961, scrie:

„Nu

știu dacă vă mulțumesc cu aceasta sau nu, dar pe mine mă mulțumește cu siguranță. Neavând educație, eu mă apropii de Scripturi din perspectiva unui tip, mai mult ca un tipologist, ca să arăt ceea ce a fost și ceea ce va fi, pentru că noi știm că fiecare verset are un înțeles compus. Este ca în Matei 3 unde scrie: „L-am chemat pe fiul Meu din Egipt”. Dacă mergeți și căutați, veți vedea că acest verset se referă la fiul Său, Iacov, dar de asemenea se referă și la Fiul Său, Isus.

Așadar,

prin aceste umbre, noi putem vedea cum Vechiul Testament Îl preumbrește pe cel Nou. Astfel, toate aceste umbre și diferite tipuri, ca luna și soarele, sunt un simbol al lui Hristos și al Bisericii. Pe măsură ce apune soarele, în lipsa lui oferă lumină luna. Tot așa, Fiul a părăsit pământul ca să meargă în slavă la Tatăl, iar de atunci luminează luna, biserica. Luna își primește lumina de la soare și reflectă lumina lui pe pământ, fiind o lumină mai mică. Toate aceste lucruri pot părea niște copilării pentru marii teologi, dar eu nu cred că vorbesc la prea mulți dintre ei. Dacă totuși o fac, vă rog să-mi iertați felul neînvățat de a prezenta lucrurile. Rugămintea mea este să le cercetați în întregime înainte de a spune că nu sunteți de acord cu ele.”

Fratele Branham lua tipuri și spunea:

„Aceasta preumbrește cutare, cealaltă preumbrește cutare”, după care a început să explice descoperirea orei arătând tipurile, felul în care s-au desfășurat lucrurile de-a lungul istoriei. Aș vrea să aruncăm o privire, iar pentru aceasta să mergem în Ioan 6.32-33. Aș vrea să privim la aceste lucruri și să așezăm o temelie cu privire la acest fel de a învăța, iar pentru aceasta, vom privi la Isus și apoi la Pavel, ca să vedem cum au vorbit ei Cuvântul.

Ioan 6.32-33:

„Isus

le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci

Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer,

căci

Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viața.”

Ei tocmai Îi ceruseră să le arate un semn. El hrănise mulțimile, dar după aceea au venit la El și I-au spus: „Vrei să ne arăți un semn? Moise ne-a dat pâine în pustie.” Așadar, ei arătau spre ceva firesc, spre ceva ce s-a petrecut când pe pământ a căzut o pâine firească. În călătoria Exodului, ei ieșeau dimineața și adunau ceea ce aveau nevoie pentru ziua aceea. Ei au mâncat fizic din pâinea aceea. Pâinea aceea din cer a fost numită „mană” care în traducerea literală înseamnă „Ce este?”, pentru că atunci când au ieșit dimineața și au văzut-o pentru prima dată pe jos, au întrebat: „Ce este aceasta?”

Același lucru L-au făcut și cu Isus Hristos.

El era Pâinea care S-a coborât din cer și a venit pe pământ, iar atunci toți liderii religioși s-au uitat la El și au zis: „Ce este aceasta? De unde ai Tu puterea aceasta? Cum spui aceste lucruri? De unde este învățătura Ta? Ce este? Nu are nici un sens!”

Așa a fost și în cazul Manei care a coborât din cer. Oamenii au spus: „Ce este aceasta? Nu înțelegem!”

„Eu sunt Mesajul care a venit jos, Pâinea vie coborâtă din ceruri.” Dar ei au spus:

„Ce este aceasta? Eu nu înțeleg, nu are sens.”

Este mană cerească. Aici, ei au început să vorbească despre un eveniment firesc care a avut loc în Biblie, dar Isus a luat povestea aceea și a adus-o la un nivel mai înalt, la un nivel duhovnicesc, iar dacă noi L-am avea astăzi pe Isus făcând același lucru, dacă ne-am putea teleporta înapoi în ziua aceea și am sta acolo, i-am vedea pe toți învățații acelei zile care au urmat o învățătură, pe preoții și leviții care au făcut cursuri biblice și cunoșteau Cuvântul; Îl cunoșteau cu exactitate, Îl cunoșteau Cuvânt cu Cuvânt, Îl știau pe de rost pentru că Cuvântul era foarte valoros pentru ei, dar tot ce aveau era doar litera, Cuvântul, însă le lipsea Viața. Aveau Cuvântul, dar nu aveau nici o flexibilitate în cadrul Lui, de aceea nu puteau înțelege ce reprezenta. Tot ce știau ei era că într-o dimineață a căzut din cer o pâine firească, iar ei au ieșit afară și au mâncat-o. Pentru ei, exemplul acesta putea merge numai până aici, nu putea merge nicăieri în altă parte. Nu putea fi învățat altfel, decât cum știau: că Dumnezeu S-a îngrijit de ei în pustie și au mâncat fizic o pâine cerească, că a fost o minune și că au beneficiat de ea pe tot parcursul călătoriei, punct. Nu se mai poate face nimic altceva cu aceasta.

Dar aici a venit Isus și a luat același lucru. Dacă vă veți pune în același loc, veți vedea că Isus a început să facă cu Cuvântul unele lucruri care lor nu le era îngăduit să le facă. El a luat acest tablou și a spus: „Acea nu a fost decât o preumbrire. Nu aceea era adevărata Pâine din cer, ci adevărata Pâine din cer este Cel care S-a coborât din cer.” Dar ei au început să spună: „Cum poți spune așa ceva? Prin ce autoritate o spui? La ce școală ai fost? Nimeni nu poate face aceasta cu Scripturile!” Isus a putut s-o facă!

Acesta este motivul pentru care fratele Branham a fost un tipolog. El a spus: „*Fiecare om care cunoaște Biblia este un tipolog.*” Vedeți? Aceasta este ceea ce a fost Isus: un tipolog.

„Isus

le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci

Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer,

căci

Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii viața.” (Ioan 6.32-34).

„Doamne”,

I-au zis ei, „dă-ne totdeauna această pâine.”

Este minunat faptul că Dumnezeu a făcut întotdeauna ceva ca să așeze o umbră. Astfel, El le-a dat pâine din cer, dar aceasta era doar o umbră. Nu era ceea ce avea Dumnezeu în gândul Său și voia să atingă, ci era doar așezarea unui tipar pentru a arăta spre ceea ce avea în gândul Său și voia să atingă. Dacă am putea înțelege că Dumnezeu a lucrat în Biblie doar la marea Sa poveste de dragoste!

Biblia este o poveste de dragoste. Nu sunt povești individuale, capitole individuale, cărți individuale, nu, domnule, ci este o singură Carte și o singură poveste, o mare poveste de dragoste, o mare scrisoare de dragoste care trebuie citită printre rânduri. El a venit jos, iar atunci am înțeles că ceea ce s-a întâmplat cu Moise: focul de pe Muntele Sinai, cutremurul de pământ, mana care a căzut din cer, despicarea Mării Roșii și alte lucruri pe care le putem citi în Biblie, nu sunt lucrurile pe care le avea Dumnezeu în gândul Său pentru a le face, ci erau doar o umbră a lucrurilor pe care voia să le facă, astfel încât atunci când a venit El și le-a făcut, să poată arăta cu degetul spre umbră și să spună: „Aceasta este aceea.” Noi trăim în ziua în care tot ce a vrut să facă El ajunge la rod; fiecare umbră se împlinește astăzi, fiecare tip, tot ce a fost așezat în Biblie vine la viață astăzi, iar noi putem privi înapoi și să spunem: „Aceasta este aceea, aceasta este aceea”, etc, pentru că nu lucrurile acelea sunt ceea ce a vrut să facă El, ci lucrurile de astăzi sunt ceea ce a vrut să facă. El a dorit să așeze o umbră pentru ca atunci când noi ajungem aici să avem o autoritate prin care să predicăm; pentru ca profetul lui Dumnezeu să poată lua acele lucruri și să le

explice. Cum? Prin umbră. Să explice realitatea prin umbră.

Noi nu putem să mai fim copii care ne certăm folosind mintea noastră firească, ci trebuie să venim la adevărata descoperire a Cuvântului. Lăsați ca aceasta să ne fie descoperită.

Isus era acolo și încerca să le spună realitatea a ceea ce credeau ei. Ei credeau că au fost într-un Exod, că Dumnezeu i-a scos afară și că Moise le-a dat pâine. Ei au crezut întotdeauna aceasta, dar Isus a început să le spună de ce au crezut acele lucruri. Însă ei nu au vrut să creadă ce făcea Dumnezeu în ziua aceea, ci doar ceea ce făcuse în trecut.

Este ușor să crezi ceea ce a fost făcut, partea grea este să crezi ceea ce face astăzi, în clipa aceasta. Eu nu mă refer la ceea ce a făcut El în urmă cu cincizeci de ani, ci mă refer la ceea ce face chiar în clipa aceasta. Vreau să aflu care este provocarea acestei zile, vreau să aflu, să cred și să accept ce face El în timpul acesta, acum. Sunt o mulțime de oameni care cred ceea ce a făcut Dumnezeu în urmă cu cincizeci și ceva de ani, dar voi trebuie să acceptați ceea ce face El azi.

Așadar, toate acelea erau umbre, preumbreau ceea ce se petrecea, iar Isus a venit și a început să le spună: „Nu aceea este adevărata pâine; Tatăl Meu vă dă adevărata Pâine, iar acea Pâine este Cel ce S-a coborât din ceruri.” Dar ei erau atât de încurcați în mintea lor firească încât nu înțelegeau nimic.

De aceea, eu spun: „Doamne, repară mintea noastră firească pentru că aceasta este problema noastră cea mai mare: mintea noastră firească, natura noastră care vrea să vadă și care gândește întotdeauna: $1+1 = 2$.” Acestea sunt numai lucruri pământești, firești, dar la Dumnezeu $1+1$ poate face orice număr. Nu mai gândiți din perspectiva educației,

cu o minte firească, fiindcă trebuie să încetăm să mai gândim firește. Noi nu vom înțelege niciodată Biblia cu o minte firească și cu o înțelegere firească, și nici Mesajul.

El le vorbea despre adevărata Pâine care S-a coborât din ceruri, iar ei au spus: „Dă-ne această Pâine”, dar încă mai căutau ceva ce puteau lua în gură, ceva ce puteau mesteca și înghiți, și astfel treceau pe lângă tot pentru că El le vorbea duhovnicește, iar ei vedeau totul firește.

Noi suntem în aceeași zi, prieteni, pentru că atunci când a sosit timpul să se facă trecerea de la evrei la neamuri, s-a făcut trecerea de la firesc la duhovnicesc.

Fratele Branham a spus: *„Tot ceea ce s-a petrecut firește cu evreii, se petrece duhovnicește cu*

Mireasa.” Acestea sunt întâmplări

duhovnicești, lucruri duhovnicești, aceasta este o Pâine duhovnicească, o Apă duhovnicească, totul este duhovnicesc. Cu toate acestea, uneori încă mai vrem să spunem: Unde este pâinea?” și întindem mâna. Dar ea nu vine așa, nu este ceva ce mâncăm cu dinții, nu este ceva ce bem cu paharul, nu este acel fel de mâncare sau de băutură.

„Isus

le-a zis: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.

Dar

v-am spus că M-ați și văzut și tot nu credeți.

Tot

ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni

afară.”

(Ioan 6.35-37).

Aici, El le-a spus Ingredientul secret: „Voi nu puteți vedea dacă nu vă cheamă Tatăl Meu. Eu vă vorbesc clar, dar voi nu puteți vedea. Eu sunt acea Pâine, iar dacă o mâncați, nu veți mai flămânzi și nu veți mai înseta niciodată.”

În

același fel i-a vorbit și femeii din Samaria. El a venit la ea și i-a cerut să-l dea să bea, dar femeia l-a răspuns: „Eu sunt samariteană, iar Tu ești evreu!”

„Dacă ai ști cu Cine vorbești, tu ai veni la Mine și Mi-ai cere apă ca să nu mai însetezi.” Atunci ea l-a spus:

„Dar fântâna este adâncă și nu ai cu ce să scoți apă!”

„Apa pe care ți-o dau Eu este Apa Vieții veșnice.”

„Doamne”, a spus femeia, „dă-mi această Apă.”

Vedeți, El nu se referea la apa din fântână, la lichidul H₂O, ci predica tipologia.

Isus stătea acolo și le spunea: „Dacă veniți

la Mine, nu veți mai flămânzi și nici nu veți mai înseta”, dar aceasta nu avea sens pentru ei.

Apostolii L-au urmat, iar la Rusalii, când El S-a împărțit și a intrat în ei, arătând aceasta prin limbile de foc, ei L-au avut pe Dumnezeu trăind în interiorul lor și mâncau și beau, dar în trupul lor firesc le era foame și trebuiau să mănânce mâncare; în trupul lor firesc le era sete și trebuiau să bea apă. De ce? Pentru că Isus nu vorbea firește, ci duhovnicește. Astfel, când El a spus: „Nu veți mai flămânzi și nici nu veți mai înseta”, aceasta nu avea nimic a face cu trupul lor firesc. Nu avea nimic a face cu firea. El le vorbea numai duhovnicește, dar ei au înțeles totul firește. Isus a fost un tipolog.

Femeia de la fântână credea că El îi va da apă firească și astfel nu va mai trebui să vină la fântână să scoată. Aceasta suna foarte bine. În vremea aceea nu era ca astăzi, când doar ridicăm clapeta de la robinet și avem apă, ci ea trebuia să scufunde găleata în fântână și s-o scoată afară plină cu apă, și făcea aceasta de mai multe ori pe zi. Noi nu știm cât de mare era distanța dintre casa ei și fântână, cât era de cald, sau dacă ploua sau nu, dar în ziua aceea ea a auzit despre o apă care o făcea să nu mai înseteze și pe care nu mai trebuia s-o scoată, așa că a zis:

„O vreau, dă-mi acea apă!” Atunci El i-a zis:

„Du-te și adu-l pe bărbatul tău!”

„Nu am bărbat.!”

„Ai spus adevărul pentru că ai avut cinci bărbați, iar cel cu care ești acum nu este bărbatul tău.”

„Domnule, văd că ești profet.”

Ce făcea El? Îi dădea Apa, dar nu o apă firească, ci o Apă duhovnicească.

„Domnule, văd că ești profet!” Vedeți?

„Doresc apa aceea.”

„Du-te și adu-l pe bărbatul tău.”

Care a fost primul lucru pe care l-a făcut El? l-a adus semnul mesianic printr-un Profet, descoperind situația ei. Atunci ea l-a spus: „Văd că ești Profet.”

Fiți atenți la următoarele ei cuvinte:

„Părinții noștri spun că noi trebuie să ne închinăm pe muntele acesta, dar voi spuneți că Ierusalimul este locul de închinare.” Vedeți, Isus știa că femeia înseta. Ea s-a dus acolo să ia apă firească, și nici un bănuia că în ziua aceea urma să primească Apa vie și că nu va mai înseta niciodată. Isus era un tipolog.

Ea a întrebat: „Unde trebuie să ne închinăm?
Noi ne închinăm aici, iar voi vă închinați acolo.”

Atunci Isus i-a răspuns:

„...crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți

Închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim...

...

Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” (Ioan 4.21,23).

Ce l-a spus ea în continuare?

*„Știu
că atunci când va veni Mesia...”*

Femeia aceea înseta cu disperare. Ea a însetat tot timpul pentru că atunci când a întâlnit un profet, căutând apă firească, și El i-a spus: „Du-te și adu-ți bărbatul”, ea l-a răspuns: „Tu ești profet.” Și când a înțeles că El era Profet, l-a întrebat: „Unde trebuie să ne închinăm la Dumnezeu?”, pentru că înseta și flămânzea, voia să-L cunoască pe Dumnezeu, să l se închine și să-și pună viața în rânduală înaintea Lui. Ea înseta și flămânzea, dar nu după apa care se putea scoate din fântână, nici după pâinea care se putea face din făină, ci înseta și flămânzea după Altceva. Duhul ei, viața dinăuntrul ei înseta și flămânzea după Altceva, și iată că în fața ei stătea Mana, Fântâna Apei vii și urma să-i dea această Apă, această Pâine.

*„Știu”,
l-a zis femeia, „că are să vină Mesia (căruia l se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.”*

*Isus
l-a zis: „Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.” (v. 25-26).*

Ce a primit ea? O descoperire personală a lui Isus Hristos. Ce a spus fratele Branham că este nașterea din nou? O descoperire personală a lui Isus Hristos. Astfel, femeia aceea a primit acolo nașterea din nou, o descoperire personală a lui Isus Hristos. Ea a găsit Fântâna, a găsit Mana. Atunci au venit apostolii și s-au întrebat ce căuta ea acolo, dar femeia și-a lăsat găleata jos și a alergat în cetate pentru că avea Apă și Pâine și voia să le dea și celorlalți. De aceea a spus:

„Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este acesta Hristosul?” (v. 29).

Vedeți, Isus nu vorbea firește despre apă și pâine, dar voi trebuie să aveți ochi să vedeți și urechi să auziți, pentru că numai cei pe care-i atrage Tatăl pot vedea și înțelege. Ceilalți, vor privi și vor spune: „Este o nebunie!” Pentru ei lucrurile nu se îmbină, iar când citesc Mesajul văd cutare și cutare, apoi văd cutare și cutare, dar nu pot vedea esența. De ce? Pentru că nu este pentru necredincioși, ci doar pentru Mireasă. Mesajul nu trebuie să fie înțeles, nu trebuie îmbinat, nu trebuie categorisit și nu trebuie explicat, ci doar primit și crezut.

În Mesaj există anumite părți care nu pot fi explicate, dar cu toate acestea, noi credem. Eu cred și părțile grele care nu pot fi explicate.

„Ce zici despre afirmația cutare și cutare?”
Le cred. Pe care dintre ele? Pe amândouă.

„Cum se potrivesc, frate Chad?” Nu știu, dar sunt adevărate. Noi nu trebuie să le explicăm, ci doar să le credem.

Să ne întoarcem la Ioan 6.48-51:

*„Eu
sunt Pâinea vieții.*

*Părinții
voștri au mâncat mană în pustie și au murit.*

*Pâinea
care se coboară din cer este de așa fel ca cineva să mănânce din ea și să nu
moară.*

*Eu sunt
Pâinea vie, care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta,
va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care îl voi
da pentru viața lumii.”*

De aici încolo, discursul va deveni și mai
confuz. A plecat de la ceva ciudat și ajunge la curată nebunie.

Ei l-au zis: „Vrem și noi pâinea aceea”, dar
El le-a răspuns: „*Eu sunt Pâinea vie...
pâinea pe care o voi da Eu este trupul
Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.*” Aici El intră în „Mâncați
Trupul Meu și beți Sângele Meu”, dar ei s-au dus cu gândul direct la mâncatul
și băutul firesc. El încercase să-i depărteze de gândirea firească spunându-le:
„*Eu sunt Pâinea vie, care s-a coborât din
cer*”, după care le-a spus: „*Pâinea
care S-a coborât jos este Trupul Meu care este Cuvântul făcut trup.*”

Ce este Pâinea? Cuvântul viu. Este disponibilă și astăzi această Pâine? Absolut! Astăzi există un Cuvânt viu pus la dispoziția noastră, există o Pâine cu care să ne ospătam. Dacă flămânziți duhovnicește, este un Trup pe care puteți să-L mâncați, iar aceasta este Cuvântul viu care S-a coborât din cer de la Dumnezeu, este Trupul, Cuvântul lui Isus Hristos afișat. Dar ei căutau tot timpul ceva firesc de mâncat și de băut, iar când El le-a spus: „Trupul și Sângele Meu”, singurul lucru la care s-au putut gândi în mintea lor, a fost să taie trupul Lui fizic în bucăți și să-L mănânce. Canibalismul a fost singurul lucru la care s-au putut gândi, pentru că nu aveau nici ochi să vadă și nici urechi să audă. Tocmai de aceea le-a vorbit așa.

Apoi s-a uitat la Petru și i-a zis: „*Voi nu vă duceți?*” Toți spuneau: „Este prea greu, eu nu pot înțelege așa ceva!”, iar El le-a zis: „*Voi nu vă duceți?*” Poate și Petru spunea: „Eu nu vreau să-l mănânc trupul!”, dar a răspuns: „*Unde să ne ducem?*”

Fratele Branham ne-a spus că nici ei nu au înțeles ceea ce spunea El. Poate și Petru ducea o luptă în sine și își zicea: „Nu înțeleg ce vrea să spună, dar nu vreau să-l beau sângele!” Atunci, El S-a întors și a spus: „*Voi nu vă duceți?*”, iar Petru a răspuns: „*Unde să ne ducem? Numai Tu ai Cuvintele Vieții veșnice.*” Nu știu despre ce vorbești și nici nu-mi prea place ce aud, dar știu că numai Tu ai Cuvintele Vieții veșnice, iar acest Mesaj este Hristos, este Pâinea vie a Vieții care S-a coborât din ceruri și este Adevărul.

În Mesajul [Este răsăritul Soarelui](#) din anul 1965, fratele Branham a spus:

„El a spus: „*Binecuvântat să fii tu, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.*”

Pe

această piatră voi zidi Biserica Mea, iar porțile iadului nu o vor birui.

Ție îți

dau cheile; ce vei lega tu pe pământ, va fi legat în ceruri; și ce va fi eliberat pe pământ...” Aceasta este descoperirea divină a Cuvântului făcut trup.”

Ce descoperire a primit Petru de la Dumnezeu?

Descoperirea divină a Cuvântului făcut trup. Puteți spune că lui Petru i-a fost descoperit că Isus Hristos era Fiul lui Dumnezeu, dar ceea ce i-a fost descoperit cu adevărat a fost „descoperirea divină a Cuvântului făcut trup”, pentru că aceasta este ceea ce a spus fratele Branham în continuare:

„În

ziua aceea a fost trup prin Fiul, Mirele, și este trup și prin Mireasă.”

Așadar, care este descoperirea de care avem

nevoie astăzi de la Tatăl? Noi avem nevoie să știm unde este făcut trup Cuvântul divin. De aici provine problema, pentru că este în ordine să spui: „A fost chiar acolo, umblând pe pământ, iar Petru a avut-o!” Dar ceea ce a avut el a fost descoperirea divină a Cuvântului făcut trup, și numai Tatăl a putut să i-o dea; el a primit cheile și a recunoscut ceea ce i-a dat descoperirea, dar și noi avem nevoie de același lucru astăzi.

Noi nu avem nevoie de descoperirea divină a

Cuvântului făcut trup în ziua aceea, ci avem nevoie de descoperirea divină a Cuvântului făcut trup astăzi. Iar dacă în ziua aceea a fost trup prin Mire, astăzi este trup prin Mireasă, și este nevoie de o descoperirea divină de la Tatăl pentru a recunoaște aceasta. Ce vedem când privim la Mireasă? Oameni cu probleme, greșeli, etc, iar atunci spunem: „Cum este posibil?” Nu

sunt eu, nu este vorba de ceea ce vedeți, de aceea nu priviți la ceea ce vedeți pe dinafară, ci uitați-vă la Viața care vine în acești oameni și preia conducerea, priviți ce se întâmplă în viețile lor pe măsură ce se schimbă din slavă în slavă, în slavă. Ce este aceasta? Descoperirea divină a Cuvântului făcut din nou trup în trupul meu și al vostru.

Fratele Branham a spus: „*Cuvântul devine trup și trupul devine Cuvânt.*” Aceasta este o sarcină măreață și nu poate fi realizată de noi singuri. Nu este o viață trăită de noi, ci este Viața pe care o trăiește El în noi. Nu este o lucrare, o alergare, ci este o odihnă, este ceva ce trebuie să facă El, El Însuși, este al doilea din cele trei scopuri ale Sale, care este legat de Pecetea a șaptea și a fost în tot acest timp în gândul lui Dumnezeu, în Planul Său întreit. Dorința Lui nu a fost un Exod din Egipt, Planul Său nu a fost profetul Isaia; Planul Său nu a fost eliberarea de Izabela, prin Ilie, nu acesta a fost tot Planul Său; Planul Său nu a fost Elisei cu o dublă putere. Toți aceștia au preumbrit, au arătat spre ceea ce era Planul Său, ei au așezat o umbră, un tip pentru ca noi să putem vedea Planul Său de-a lungul timpului, dar nu a existat decât un singur scop, un singur Plan în gândul lui Dumnezeu, și totul a lucrat și a arătat spre acel singur gând al Lui:

- să aibă întâietatea într-un Om, ceea ce a făcut în Hristos Isus;

- să aibă întâietatea într-un popor, ceea ce face acum în Mireasă pentru a o restitui înapoi în starea din Eden, acesta fiind întregul Plan al Bibliei, tema Scripturilor; iar noi ne aflăm aici, în cadrul celui de-al doilea din cele trei scopuri ale Planului Său și suntem pe punctul de a păși în cel de-al treilea scop al Său.

Tot ceea ce a fost scris în Biblie, tot ceea ce s-a petrecut, încearcă să ne arate unde suntem astăzi. Ceea ce găsim în Biblie nu sunt doar niște povești biblice, nu sunt doar niște lucruri care s-au

petrecut cu mult timp în urmă, ci sunt lucruri care ni se întâmplă nouă astăzi, dar au fost așezate acolo ca umbre, ca să putem înțelege tot ce se petrece astăzi. Dar acest lucru este posibil numai dacă avem ochi să vedem și urechi să auzim.

Să ne întoarcem la Ioan 3.12-15:

„Dacă

v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?

Nimeni

nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a coborât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.

Și,

după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului,

pentru

ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Așadar,

care a fost marele scop al lui Dumnezeu în pustie? A fost să ridice șarpele de aramă? Nu. A fost să-L înalțe pe Hristos ca să ridice păcatul lumii. Ce a făcut El în călătoria Exodului când oamenii au fost mușcați de șerpii înfocați? Care a fost problema la început? Eva a fost mușcată de un șarpe înfocat. A existat o viață otrăvită, o viață hibridă care a fost injectată în viața copiilor lui Dumnezeu; a avut loc o hibridare, a existat o mușcătură a șarpelui, o amăgire venită prin cuvintele gurii sale, care a așezat o capcană mortală.

În pustie, ei mureau de otrava acelor șerpi înfocați, dar dacă priveau la șarpele învăluit în jurul aceluiaș par, trăiau. Atunci care a fost scopul pentru care au ajuns în acest loc în călătoria Exodului? Care a fost scopul cântirii poporului? Care a fost scopul șerpilor înfocați? Scopul a fost ca atunci când urma să fie înălțat Hristos, El să poată arăta înapoi și să spună: „Vedeți, ceea ce a făcut El acolo, trebuie să se întâmple din nou.” Nu a fost pentru El, ci pentru cei care urmau să-L vadă pe Hristos răstignit pentru ca ei să poată trăi și să nu fie afectați de otrava șarpelui. Isus a luat ceva ce s-a petrecut fizic și a spus: „Aceasta a fost numai o umbră. Voi credeți că acel lucru a fost important, dar Fiul omului trebuie să fie înălțat și oricine privește la El, va trăi veșnic.”

Să mergem în Evrei capitolul 12. Aș vrea să mergem mai încet. Noi am mai vorbit despre aceste lucruri, dar vreau să ne uităm încă o dată la ele ca să știm cu toții unde ne aflăm în Scripturi. Vom privi la ceea ce le spune Apostolul Pavel aici, evreilor. Evreii cunoșteau Scripturile, este adevărat? Ei cunoșteau Vechiul Testament.

„Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună,

nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul care vorbea în așa fel că cei ce l-au auzit au cerut să nu li se mai vorbească

(pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: „Chiar un dobitoc, dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre sau străpuns cu săgeata.”

Și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare încât Moise a zis: „Sunt îngrozit și

tremur!”).

(v. 18-21).

Pavel s-a întors în Vechiul Testament, arătând spre un timp în care tot poporul era adunat la Muntele Sinai, iar lui Moise i-au fost date niște porunci, existând un foc care a căzut pe munte, un cutremur și nimeni nu avea voie să se apropie de munte. El arăta spre acel tablou fiindcă voia să-l folosească în continuare ca tip sau umbră. Astfel, a ajuns la versetul 22 unde spune:

„Ci v-ați apropiat de muntele Sionului.”

Acesta este un Munte vizibil sau invizibil?

Pavel arăta că acolo totul fusese firesc: muntele, dobitoacele care s-au apropiat de munte, săgețile, focul, glasul, dar aici, el s-a întors spre ei și le-a spus: „Atunci, ei nu au ajuns la nimic duhovnicesc, dar acum, voi ați ajuns la ceea ce este în întregime duhovnicesc!”

„...v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu...”

Vedeți? Nu ați ajuns la un munte, ci la Muntele Sion. Unde este, Pavele, pentru că eu nu-l văd. Și el a spus: „Nu ați ajuns la un munte care poate fi atins.” Muntele acesta nu poate fi atins cu aceste mâini, dar cu toate acestea, voi ați ajuns deja la el.

„Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor,

de

Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți,

de

Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.

Luați

seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri."

Ce spune el aici? „*Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește!*”

„Păi, eu nu-L aud

vorbind!” Aici, Pavel ne arată ce s-a petrecut înainte, când ei L-au respins pe Cel care a vorbit pe pământ. Cine a fost? Un Glas, un tunet, un Glas ca de tunet, dar aici, el spune: „Să nu-L respingeți pe Cel care vorbește acum.”

„Eu nu aud nici un tunet, nici o trâmbiță și

nici un glas tare.” Nu, pentru că El vorbea prin Pavel, prin Ioan, prin Iacov sau Timotei. Dar Cel care vorbea chiar acolo era El, iar „*voi nu-L puteți respinge pe Cel care vă vorbește acum*”, pentru că Glasul Său este în Mireasă.

„*Luați*

seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați de Cel ce vă vorbește.”

„Vă vorbește”, la timpul prezent. Vedeti, el nu a spus: „V-a vorbit”, ci „Vă vorbește”. Toate aceste lucruri sunt duhovnicești, prieteni, pentru că neamurile vin întotdeauna la ceva duhovnicesc, acesta fiind motivul pentru care ele au o credință mai mare.

Ce a spus sutașul roman când a venit la Isus și i-a spus: „Unul dintre slujitorii mei este bolnav”, iar Isus i-a zis: „Voi veni la tine”? „Doamne, nu trebuie să vii, ci spune doar un Cuvânt.” Spunea aceasta pentru că el nu avea nevoie ca Isus să vină să-și pună mâinile peste robul lui pentru a crede că este vindecat. Fratele Branham ne-a spus că aceasta este o tradiție evreiască, iar sutașul era dintre neamuri. Și Biblia spune că Isus a zis: „În tot Israelul nu am văzut o credință ca aceasta!” Noi nu vom găsi această credință în Israel până când nu vom ajunge la cei o sută patruzeci și patru de mii, pentru că aceasta este credința pe care o au neamurile și care nu trebuie să vadă pentru a crede. Aceasta este credința neamurilor.

„Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri...”

Aici, Pavel vorbește despre Hristos care în timpul acela vorbea, nu de pe pământ, ci din ceruri. Când predica ei Evanghelia, El vorbea din ceruri, dar în vechime, când Dumnezeu a vorbit de pe munte, s-a auzit o trâmbiță și un tunet atât de puternice încât muntele se cutremura, iar Moise a spus: „Sunt îngrozit și tremur!” Era un Glas care a cutremurat muntele literalmente, un Glas pe care l-au auzit cu toții și de care au fugit, iar Pavel a spus: „A vorbit de pe pământ”. Era un nivel mai scăzut al descoperirii. Dar vorbirea aceasta care nu scutură nici o piatră, pe care nu o putem simți, pe care nu o putem auzi, vorbirea aceasta vorbește din ceruri și va scutura totul, dar voi nu veți vedea nici o piatră mișcându-se și nici un praf ridicându-se, fiindcă totul se cutremură duhovnicește.

„...al

căruia glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut făgăduința aceasta: „Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul.” (v. 26).

Aceasta se petrece chiar acum! Chiar dacă nu vedem nimic fizic, aceasta se petrece chiar acum! Nu o putem vedea cu ochii noștri firești, nu o putem pipăi cu mâinile noastre firești și nici nu o putem percepe cu mintea noastră firească, și este numai pentru aleși. Prin ceea ce spun nu sunt răutăcios, dar aceasta este singura nădejde pe care o avem: că Dumnezeu ne-a ales. Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut o alegere, noi nu am fi avut nici o nădejde, dar El ne-a ales ca să ne poată răscumpăra și salva, și să nu nimicească pământul. Cel mai frumos lucru pe care-l putem spune este că toate acestea sunt pentru aleși. Răscumpărarea a venit pentru cei aleși; pământul a fost răscumpărat pentru cei aleși și pentru cei aleși va exista un pământ nou și un cer nou. Dacă El nu ar fi făcut o alegere, nu ar fi fost salvat nimeni, ci totul ar fi fost pierdut.

Evrei 10.1:

„În

adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.”

Ce spune Pavel aici? Legea are umbra lucrurilor viitoare, dar nu are înfățișarea adevărată a lucrurilor. Toată Legea, toate jertfele și toate sărbătorile arătau, reprezentau doar o umbră, o imagine a lucrurilor care urmau să vină. Așadar, a vrut Dumnezeu o preoție levitică sau o preoție aaronică, a dorit El jertfe animale, un Cort sau un Templu? Nu, El nu le-a dorit! Ceea ce a vrut El a fost realizarea scopului Său întreit: să aibă întâietate într-un Om, într-o Mireasă și restabilirea înapoi în Eden, iar toate umbrele ne arată tocmai aceasta.

Toate jertfele L-au preumbrit pe Hristos și toate sărbătorile arătau spre Planul Său de răscumpărare. Ce a făcut El prin toate acestea? Preumbrea ceea ce era în inima Sa și intenționa să facă. Acum puteți înțelege de ce fariseii, saducheii și irodienii au trecut pe lângă aceste lucruri când a venit Isus? Pentru că toate lucrurile din Vechiul Testament au fost așezate ca umbră, arătând spre venirea Lui, spre timpul când El urma să fie aici împlinind scopul Său. Toate aceste umbre au arătat aceasta, dar ei L-au respins pentru că au vrut să rămână la umbră.

Ei au spus: „Noi credem toate aceste lucruri, dar nu Te credem pe Tine!”

Noi nu putem privi așa și nu putem spune:

„Cred aceste lucruri, dar pe Tine nu Te cred!”, pentru că toate aceste lucruri sunt El și arată spre El, iar noi nu putem bate cuie în cea mai mare descoperire pe care am avut-o vreodată. El este cea mai mare descoperire a acestor lucruri pe care le avem, iar noi nu putem să primim ceea ce a fost așezat ca literă și să-L respingem pe El, acest lucru fiind valabil și în cazul venirii lui Hristos în Mireasă, pentru că tot Noul Testament ne arată: „Hristos în Mireasă, Hristos în Mireasă!”

„Vă vorbesc despre bărbat și femeie, dar de fapt aceasta este o taină mai mare pentru că mă refer la Hristos și Biserică”, dar voi spuneți: „Eu vreau să rămân la Pavel!” Însă chiar în ceea ce bateți cuiele arată venirea lui Hristos în Mireasă.

„Eu refuz ceea ce a spus profetul și predică oamenii aceștia!” Dar toate acestea sunt exact ceea ce a încercat să ne spună Pavel. Este ceea ce a încercat să ne spună Ioan. Chiar lucrurile de care ne ținem și prin care credem că avem Viață veșnică, ne vorbesc despre ceea ce se petrece astăzi. Descoperirea divină a Cuvântului făcut trup astăzi este chiar lucrul pe care vă bazați mântuirea voastră veșnică, dar respingeți împlinirea din Cartea pe care o iubiți atât de mult. De ce? Pentru că așteptați să se

Întâmpie ceva firesc: un munte firesc, o venire firească, dar totul este duhovnicesc.

„Când

va veni Fiul omului.” Noi știm că Fiul omului este Isus Hristos, Cel care a umblat, care a purtat o haină etc.

Când a venit Fiul omului, El a venit în

slujba lui William Branham, dar voi nu ați putut vedea trupul care a umblat pe Marea Galileei, ci ați putut vedea semnul lui Mesia. Ați putut să-L vedeți dacă ați avut ochi să vedeți. El este Fiul omului, dar nu în chipul în care a fost văzut ultima dată. Este adevărat? Fiul omului a venit, dar nu în același chip în care a venit prima dată. Atunci, El a venit într-un singur trup de carne, a fost ridicat, botezat, a intrat în slujbă, dar când Fiul omului a venit de data aceasta, Fiul omului, Persoana Duhului Sfânt Însuși, a venit ca să lucreze prin slujba unui profet. Dar voi nu ați putut să-L vedeți în același chip în care a venit prima dată, când a spus: *„Fiul*

omului trebuie să fie proslăvit.” Înțelegeți toate acestea? Să mergem în Galateni 4.22-23:

„Căci

este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și unul din femeia slobodă.

Dar cel

din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință.”

Pavel vorbește aici despre Agar și Sara,

povestea pe care o cunoaștem atât de bine. Toți evreii cunosc foarte bine problema aceasta, dar să fim atenți la ceea ce spune el în continuare:

„Lucrurile

acestea trebuie luate într-alt înțeles...”

Toată povestea lui Avraam, un bărbat care a trăit cu adevărat acest Cuvânt, care a fost chemat afară și separat de țara și de casa sa, iar mai târziu de Lot, a avut o problemă: a avut făgăduința unui fiu căruia soția lui nu i-a putut da naștere. Apoi, ea a venit cu ideea să i-o dea pe Agar, iar el a acceptat ideea ei, a intrat la Agar și l-a avut pe Ismael, dar nu el era fiul făgăduit, pentru că fiul acela trebuia să vină prin Sara. Avraam l-a întâlnit pe Elohim pe culmi, iar Elohim a început să-i spună despre nimicirea Sodomei și i-a descoperit ce era în inima Sarei. Toate acestea au avut loc, dar nu era ceea ce voia să facă Dumnezeu. Ce făcea El? Așeza o umbră, pentru ca atunci când urma să vină să facă anumite lucruri, să poată arăta înapoi și să spună: „Înțelegeți? Aceasta este ceea ce Eu am vrut să fac cu adevărat.” Desigur, noi nu spunem că ceea ce a trăit Avraam nu a fost real, pentru că el a umblat și a trăit acele lucruri, au fost realitate, dar acea realitate nu a fost decât o umbră, un tip, o alegorie, pentru ca apostolul Pavel să poată lua acele lucruri și să spună: *„Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înțeles...”*, nu este vorba despre Agar, despre Avraam sau Sara.

Să citim mai departe să vedem ce spune el:

„Lucrurile

acestea trebuie luate într-alt înțeles – acestea sunt două legăminte.”

Nici măcar nu sunt două nașteri sau doi copii, ci două legăminte. Cum a putut să facă Pavel așa ceva cu Scripturile? Pentru că el a avut gândul lui Hristos și a spus de fapt: „Nu este ceea ce credeți voi că este. Nu este despre copii, despre Avraam, nu este Sara sau Agar; *„acestea sunt două legăminte!”*

„...acestea

sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar,

căci

Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi.

Dar

Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră.” (v. 24-26).

Cum? Ce vrea să spună Pavel? Agar ne vorbește de fapt despre Muntele Sinai, iar Muntele Sinai arăta spre Ierusalim. Ierusalimul este vechea religie ebraică, dar noi am fost scoși afară din el, în noua cale de a trăi, calea harului. Un legământ arăta spre Ierusalimul firesc, iar celălalt spre Ierusalimul duhovnicesc care este mama noastră a tuturor. Pavel nu vorbea firește, ci duhovnicește și lua evenimentele petrecute în Vechiul Testament ca să arate că ele au fost doar o umbră, un tip, ceva ce era acolo și spre care eu pot arăta astăzi ca să vă arăt adevărul care zace în spatele acestor lucruri.

Fratele Branham a spus în **Hristos este taina lui [Dumnezeu](#) descoperită**

„El S-a

legitimat pe Sine în Daniel, în Moise și în Ieremia. Cine sunt ei? Profetii la care a venit Cuvântul, vedeți, acei oameni mari. Ați auzit povestea visului lui Ieremia și a lui Daniel în groapa cu lei, și toate celelalte întâmplări pe care le cunoașteți. Ce sunt aceștia? Profeti. Înțelegeți? Dar principalul... Dumnezeu doar preumbrea ceva temporar în ei.

El S-a

arătat pe Sine în Adam, care deși știa ce este bine, a pășit afară numai ca

să-și răscumpere soția pentru că ea greșise. Hristos nu a trebuit să fie în păcat, dar El a pășit afară și a luat păcatul, ca să-și răscumpere copilul pierdut. El S-a simbolizat pe Sine Însuși.”

Așadar, toți acești bărbați, toți acești profeti și patriarhi, au fost doar Hristos care Se arăta pe Sine Însuși. Uneori, noi facem studii biblice ca să aflăm cine pe cine a născut, care au fost numele lor, unde îi putem găsi în Biblie, în ce capitol este Iosif și putem înțelege aceste lucruri în ordine cronologică, dar nu avem nici o idee despre ce este povestea. Nu avem nici un indiciu despre ceea ce vorbește ea cu adevărat, pentru că nu este vorba despre Iosif care a fost vândut în robie, ci despre Isus Hristos care a fost vândut pentru treizeci de arginți. Nu este despre faptul că Iosif a ajuns în temniță, ci despre Isus care a ajuns în acea închisoare a crucii; nu este despre faptul că Iosif a fost înălțat la dreapta lui Faraon, ci despre Isus Hristos care a fost înălțat la dreapta lui Dumnezeu. Deci, nu este despre Iosif, ci despre Hristos.

Dar dacă noi ne împotmolim la Iosif, Avraam, Sara, privind doar la cerneala de pe hârtie și gândind firește, nu vom ști niciodată despre ce vorbește Biblia, nu vom vedea că Ea este o Poveste de dragoste care ne arată scopul întreit al lui Dumnezeu. Noi am ajuns la sfârșitul timpului, când aceste lucruri sunt descoperite, în timpul în care putem privi înapoi cu ochii înțelegerii noastre și știm că nu are nimic a face cu Iosif, ci cu Hristos. Nu are nimic a face cu Moise, ci cu Hristos. Nu este despre un șarpe pământesc și despre un șarpe de aramă spre care trebuia privit pentru vindecare, ci este despre Hristos care a fost înălțat ca să ne elibereze de boldul morții care ne-a înțepat în grădina Eden. Nu este despre ceea ce credem noi că este, ci este despre ceea ce știm prin descoperire. Întreaga Scriptură este despre ceea ce trăim noi astăzi.

El continuă în **„Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”**:

„Toate

aceste lucruri L-au preumbrit pe El, într-un tip, dar cu toate acestea taina era ascunsă. Oamenii aceia nu știau ce făceau. Ceea ce știau ei era doar faptul că erau conduși de Duhul Sfânt să facă așa. El a ținut-o în zilele din urmă pentru marea descoperire, dar a exprimat-o, S-a exprimat pe Sine în Moise, David, Iosif, Ilie și așa mai departe. Noi i-am putea lua pe fiecare din acei profeți, să le luăm viețile și să arătăm cum Îl exprimă pe Isus Hristos în mod desăvârșit, cu exactitate, dar cu toate acestea, El nu Și-a dezvăluit secretul în totalitate, ci a așteptat să-l facă cunoscut în zilele din urmă, așa cum a făgăduit, așteptând ca el să fie înțeles pe deplin, vedeți, înainte ca El să-l poată exprima, dacă ar fi spus totul, pentru că Biblia este scrisă în taine. Isus l-a mulțumit Tatălui pentru aceasta, vedeți, pentru că a fost scrisă în taine.”

Chiar și astăzi când Taina a fost descoperită, Biblia continuă să fie o taină dacă nu avem urechi să auzim și ochi să vedem.

Un alt citat din același Mesaj spune:

„El a arătat-o sau a descoperit-o în fiecare tip care se află în Biblie.”

Despre ce vorbește el aici? Despre Pecetea a șaptea, despre venirea Domnului. Profetul a spus „fiecare tip”, nu doar câteva, ci fiecare tip. De aceea, când au fost deschise Pecetețile, a fost deschisă întreaga Biblie. De aceea, după deschiderea Peceteților, fratele Branham a putut spune: *„Biblia a devenit o Carte nouă pentru mine.”*

Ascultați, prieteni! Acesta era un profet al Domnului cu o vedere profetică în Cuvânt, care a primit tălmăcirea Scripturilor verbal, prin Cuvântul lui Dumnezeu; el a primit aceasta direct de la Dumnezeu, care i-a tâlcuit Scripturile înainte de deschiderea Peceteților. Înainte de

deschiderea Peciților, Dumnezeu i-a spus: „Aceasta este tălmăcirea acestui verset.” Vântul îi deschidea Biblia la o anumită pagină, el punea o întrebare, iar Dumnezeu îi răspundea.

Înainte de deschiderea Peciților, Dumnezeu i-a spus: „IaHVeH al Vechiului Testament este Isus al Noului Testament!” Astfel, fratele Branham a primit o tălmăcire divină direct de la Dumnezeu, cu privire la toate aceste lucruri. El avea ochi profetici, iar când privea în Scripturi le vedea prin ochi profetici. Când predica în anul 1953, Biblia devenea o Carte nouă; când predica în anul 1955, Biblia devenea o Carte nouă; când predica în anul 1960, de fiecare dată când predica, el făcea ca Biblia să trăiască, dar cu toate că a predicat Cuvântul timp de atâția ani, când a ajuns la deschiderea Peciților s-a schimbat ceva, așa că a spus: „*Biblia a devenit o Carte nouă.*” Vedeti?

El a văzut ceva în acele Peciți. Ceva l-a atins în mod deosebit pentru că înainte de deschiderea Peciților, el predicase sămânța șarpelui, apa botezului, dumnezeirea și alte lucruri, dar la Peciți s-a întâmplat ceva, așa că a spus: „*Biblia a devenit o Carte nouă.*” Și a mai spus: „*Când Pecițile au fost luate de pe Carte, când au fost îndepărtate de pe Carte, aceasta a deschis întreaga Scriptură.*”

Dacă întreaga Biblie a fost deschisă, atunci nu este vorba numai de părțile despre care a vorbit el, ci este vorba de toată Biblia. Fratele Branham ne-a spus ce este Titlul de Proprietate pecetluit cu șapte Peciți, care se afla în mâna dreaptă a Celui ce stă pe Scaunul de domnie. El a spus: „*Acesta este Titlul de Proprietate al Răscumpărării, Certificatul de Naștere, este Biblia.*” Apoi, vedem că Pecițile sunt rupte în Apocalipsa 10, așa că acum avem o Carte deschisă; Îngerul puternic a venit jos având-O în mâna Sa, iar lui Ioan, care este un simbol al Miresei, i s-a spus: „*Du-te la Îngerul care are Cărticica deschisă, ia-o din mâna Sa și mănânc-o!*”

Atunci unde este acum Cartea deschisă, Biblia

deschisă, Certificatul de Naștere, Titlul abstract de Proprietate? În Mireasă, în cei care au mâncat Cartea, în Ea, și Ei i s-a spus să prorocească din nou. Ei nu i s-a spus să iasă din slujba fratelui Branham, nu i s-a spus să se ridice mai sus decât fratele Branham, nu aceasta i s-a spus ei, ci i s-a spus să ia ceea ce a spus el și să o spună din nou, pentru că noi nu avem nici o autoritate fără profet. Noi nu am fi înțeleș niciodată Scripturile dacă nu ni le-ar fi frânt profetul, de aceea nici nu se pune problema să-l punem deoparte pe profet, ci trebuie să luăm ceea ce a spus el, iar el a spus: *„Eu am atins numai vârful, și am făcut-o îndeajuns de mult ca voi să știți dacă cercetați aceste lucruri.”*

Acesta este motivul pentru care Mireasa nu se teme de Biblie. Eu am mai spus aceasta. Ea nu se teme de Cartea Exodului, de Ezechiel, de Proverbe, de Psalmi sau de Apocalipsa. Nu există nici o parte din Biblie de care să stea deoparte sau de care să se teamă. Ea a mâncat Apocalipsa, Cartea cu Planul întreit, iar această Carte, această Biblie, ne împărtășește o singură descoperire, un singur Scop pe care El L-a avut înainte de întemeierea lumii; și fiecare tip din Biblie preumbrește aceasta, fiecare personaj a exprimat aceasta. Aleluia!

„El a arătat-o sau a descoperit-o în fiecare tip care se află în Biblie. Astfel, întreaga Biblie este descoperirea tainei lui Dumnezeu în Hristos. Întreaga Scriptură este expresia unui singur scop pe care l-a avut Dumnezeu, un singur scop pe care El a dorit să-L împlinească în întreaga Biblie.”

Acum puteți înțelege de ce Biblia a devenit o Carte nouă pentru fratele Branham? Acum nu mai este Noul Testament și Vechiul Testament, ci este o singură Carte cu un singur scop. Nu mai este pentru evrei și pentru neamuri. Nu! După deschiderea Pecetilor nu mai putem vorbi așa; nu mai putem spune: „Cartea Evreilor a fost numai pentru evrei, pentru evreii mesianici!” Nu mai putem spune că Vechiul Testament, Legile levitice, au fost numai pentru ei, pentru că aceasta este Scrisoarea noastră de dragoste, Cartea noastră care vorbește despre un singur scop pe care Dumnezeu L-a avut în gândul

Său înainte de întemeierea lumii. Astfel, când O citesc, eu nu caut Legi care sunt scrise acolo, ci caut descoperirea Tainei pentru a mă identifica pe mine în ziua în care trăiesc.

Eu cred că acesta este motivul pentru care fratele Branham a spus că Biblia a devenit o Carte nouă pentru el.

„Întreaga

Scriptură este expresia unui singur scop pe care l-a avut Dumnezeu, un singur scop pe care El a dorit să-L împlinească în întreaga Biblie. Toate faptele credincioșilor din Biblie au fost un tip, exprimând marele scop al lui Dumnezeu, iar acum, în aceste zile din urmă, El ni l-a descoperit li ni-l arată, și cu ajutorul lui Dumnezeu, în această dimineață voi îl veți vedea chiar aici, veți vedea ceea ce a avut Domnul în gândul Său și a exprimat în tot acest timp.”

Așadar, ce așteptăm noi? Să vină o mare descoperire? Ea a venit deja. Unde este ea? Să săpăm în aceste predici și în aceste casete ca să aflăm, pentru că descoperirea a venit deja.

Despre ce este „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”? Despre Pecetea a șaptea, despre marea Taină, despre singurul scop pe care l-a avut Dumnezeu în gândul Său. El l-a preumbrit în Moise, în David, în Iosif, în Avraam, etc. Ce făcea prin aceasta? Arăta singurul scop, singurul țel, singurul plan pe care l-a avut tot timpul. Acesta este singurul fel în care putem citi Biblia, cu acel scop în minte.

În continuare citim:

„Care

este scopul Său acum? El S-a exprimat pe Sine Însuși ca Fiu, pentru ca în El să

poată locui „toată plinătatea dumnezeirii”. Am Colosenii chiar în fața mea. Înțelegeți? Acesta a fost scopul lui Dumnezeu în toată Scriptura. Ca apoi, prin Viața Fiului Său, prin crucea Sa, aici spune: „prin Sângele crucii Sale”, să poată împăca cu Sine un Trup, o Mireasă, care este Eva, a doua Evă. Dumnezeu ne-a spus aceasta în tipuri, cum a făcut cu Moise și ceilalți. Și același lucru l-a făcut prin Adam și Eva, ne-a oferit un tip, arătându-ne că ei erau Hristos și Mireasa. El este al doilea Adam și Biserica este a doua Evă.”

Cu ce scop i s-a dat o mireasă lui Adam? Pentru ca el să se poată înmulți pe pământ. Cu ce scop i s-a dat o Mireasă lui Hristos? Pentru ca El să Se poată înmulți din nou pe pământ.

Într-un citat din **„Sărbătoarea Trâmbițelor”** vorbită în anul 1964, fratele Branham a spus ceva ce aș vrea să vă notați și voi. Pentru mine are o mare însemnătate și sper că și pentru voi:

„Cum Mesia... cei care cred în El nu vor ști ce este El dacă nu sunt în mod constant în Cuvânt.”

Vă rog să rețineți bine aceasta pentru că este o realitate. Voi nu puteți lua numai ceea ce spune predicatorul duminică, nu este destul! Voi puteți fi amăgiți cu ușurință de aceasta și nici nu veți ști.

„...cei care cred în El nu vor ști ce este El dacă nu sunt în mod constant în Cuvânt.”

Aceasta este o afirmație cheie: *„nu vor ști ce este El dacă nu sunt în mod constant în Cuvânt!”*

Daniel

a spus: „Cei înțelepți vor ști, dar cei neînțelepți nu vor ști. Ei Îl vor cunoaște pe Dumnezeu lor.” Acum, cum Își va face El apariția în zilele din urmă, ca să aducă poporul înapoi la Cuvânt, pentru ca Mireasa să-Și cunoască Soțul, Partenerul, Cuvântul descoperit. De aceea trebuie să se întâmple aceasta.”

Așadar, cu Cine suntem căsătoriți noi? Cu Isus Hristos. Dar uneori când spunem „Isus Hristos”, în mintea noastră apare chipul unui Om. Acesta este Isus Hristos, este trupul în care a trăit El pe pământ și este o realitate, dar fratele Branham a vrut ca noi să avem o altă imagine, o descoperire mai adâncă, un Adevăr mai mare.

*„...înapoi
la Cuvânt, pentru ca Mireasa să-Și cunoască Soțul, Partenerul, Cuvântul descoperit.”*

Cine este Soțul nostru? Isus Hristos. Cine este Isus Hristos? Cuvântul descoperit. Deci, noi ne căsătorim cu Cuvântul descoperit, ne aflăm într-o unire invizibilă cu Cuvântul descoperit; astăzi, unirea este între noi și Cuvântul descoperit. De aceea, noi nu putem să-L avem pe Isus, Omul din Galileea, oricât dorim aceasta. Dacă-L respingem pe El, Cuvântul descoperit, nu ne putem transpune cu două mii de ani în urmă ca să ne căsătorim cu El, prin faptul că ne plecăm la picioarele Lui și-L acceptăm ca Salvator; noi nu putem face aceasta, ci trebuie să acceptăm Cuvântul descoperit, Chipul în care El Se află astăzi, iar astăzi, Soțul nostru, Partenerul nostru este Cuvântul descoperit.

Fratele Branham ne-a spus că Mireasa este Cuvântul rânduit mai dinainte, este adevărat? Câți dintre noi cred aceasta? Așadar, Cuvântul descoperit Se unește cu Cuvântul rânduit mai dinainte; Cuvântul vine la Cuvânt, Viața vine la Viață, Sămânța vine la Sămânță. Deci, Cuvântul descoperit vine la Cuvântul rânduit mai dinainte. De ce? Ca să

se unească. Ce va produce El? Cuvântul manifestat.

Oul nu va ecloza dacă nu a fost însămânțat de partea bărbătească, dar dacă a fost cu partea bărbătească, va ecloza. Și ce va aduce la suprafață? Ceva ce arată ca și tatăl său. Această Mireasă poate fi Cuvântul rânduit, dar dacă nu s-a unit cu Bărbatul, cu Cuvântul descoperit, nu va exista un Cuvânt manifestat. Când Cuvântul rânduit mai dinainte îl întâlnește pe Soțul Ei, Cuvântul descoperit, Partenerul Ei și când Cuvântul descoperit și Cuvântul rânduit se unesc, vom avea o manifestare a Cuvântului pentru acest ceas. Slăvit să fie Domnul!

Să mergem la Matei capitolul 1. Noi am vorbit despre aceasta în urmă cu o săptămână sau două. Matei capitolul 1, prima Evanghelie a Noului Testament, începe cu Cartea neamului lui Isus Hristos, Fiul lui David, Fiul lui Avraam, iar noi știm că aceasta include două legăminte: legământul lui David și legământul avraamic.

„Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.

Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda și frații lui;

Iuda a născut pe Fares și Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe Aram...” (v. 1-3).

Noi citim acestea chiar la începutul Noului Testament. Vechiul Testament se încheie cu cuvintele: *„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de marea zi înfricoșată a*

Domnului, ca să întoarcă inima copiilor la părinți și a părinților la copii.” Așadar, ultimele două versete ale Vechiului Testament se încheie cu o prorocie care făgăduiește venirea lui Ilie, profetul timpului de sfârșit, la Mireasă. Deci, sfârșitul Vechiului Testament are un profet al timpului de sfârșit, Îl are pe Dumnezeu și o are pe Mireasă. „Iată, Eu vi-l voi trimite pe profetul Ilie.”

Apoi, începe Noul Testament care se deschide cu Cartea neamului lui Isus Hristos, iar când se deschide această Carte a neamului, Ea se desfășoară ca orice altă generație, de la bărbat la bărbat, de la tată la fiu până când se ajunge la patru femei, acestea fiind: Tamar, Rahav, Rut și Bat-Șeba.

„Iuda a născut pe Fares și Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe Aram;

Aram a născut pe Aminadab; Aminadab a născut pe Naason; Naason a născut pe Salmon;

Salmon a născut pe Boaz, din Rahav; Boaz a născut pe Obed, din Rut; Obed a născut pe Iese;

Iese a născut pe împăratul David. Împăratul David a născut pe Solomon, din văduva lui Urie.”
(v. 3-6).

Vedem că Noul Testament se deschide cu o taină care zace aici chiar de la începutul genealogiei lui Isus Hristos, iar

această taină este taina a patru femei: Tamar, Rahav, Rut și Bat-Şeba.

Nu voi avea timp să intru în tot ceea ce doresc să așez, dar vreau să vă las un gând. Vreau să vă arăt că aceste femei nu au avut întotdeauna o reputație bună, nu au avut o viață curată, ci în viața lor au existat niște lucruri care sunt un mister, care sunt cam greu de înghițit.

Noi știm că Tamar s-a căsătorit cu fiul mai mare al lui Iuda, care a fost un om rău, iar Dumnezeu l-a disprețuit și l-a omorât din cauza aceasta. Apoi, ea a fost dată celui de-al doilea fiu, care trebuia să crească o sămânță pentru fratele său, dar el a refuzat să facă aceasta. După ce a murit și acesta, Tamar a fost trimisă în casa tatălui său, iar Iuda i-a spus: „Când cel de-al treilea fiu al meu va ajunge la maturitate, ți-l voi da ție, ca să poți crește sămânța pentru fiul meu care este mort!” Dar când el a crescut, ea a văzut că nu i-a fost dată. Apoi, a auzit că Iuda urma să treacă prin apropierea cetății ei și astfel s-a apropiat de el jucând rolul unei curve. Iuda a intrat la ea, iar femeia a rămas însărcinată și a născut gemeni. Ce ne spune povestea? Nu există decât un singur scop, un singur gând al lui Dumnezeu, un singur lucru pe care voia să-l atingă Dumnezeu. Nu vreau să ne oprim aici pentru că voi reveni mai târziu.

Apoi ajungem la Rahav. Ea era o curvă și cunoștea tot felul de bărbați, dar a ajuns într-un punct în care l-a dorit pe Dumnezeu despre care auzea. Ea le-a spus celor două iscoade care au intrat în casa ei: „Am auzit despre Dumnezeul vostru. Toți cei care au auzit tremură și se tem, pentru că știm ce a făcut El.” Astfel, ea a primit un semn adevărat.

Așadar, fiecare dintre aceste femei reprezintă într-un fel sau altul răscumpărarea. Ei i-a fost dat un semn adevărat, iar noi putem vedea mai târziu, în Biblie, că după ce a fost salvată, după nimicirea Ierihonului, ea s-a căsătorit cu Salmon și l-a născut pe Boaz. Boaz nu a avut nici o problemă în a o lua pe Rut, pentru că el a fost rodul lui

Salmon și al curvei Rahav.

Apoi ajungem la Rut. Aici avem un bărbat și o femeie care-și părăsesc țara cu cei doi fii ai lor și vedem că ei s-au căsătorit cu moabite deoarece se aflau în țara moabiților. În continuare vedem că a sosit timpul ca ele să se întoarcă în țară, iar una dintre ele a renunțat și s-a întors înapoi, în timp ce Rut a mers mai departe. Noi am văzut lucrurile prin care a trecut Rut, dar ea a avut o dorință dreaptă, de a se da pe sine ca să-i aducă la Naomi dreptul de răscumpărare. Boaz s-a căsătorit cu Rut și au avut un copil numit Obed, Obed fiind cel care l-a născut pe Iese, tatăl lui David.

Apoi, într-un timp când împărații mergeau la război, David și-a trimis armatele la luptă, iar el a căzut în ispită, dorind-o pe Bat-Şeba și a avut cu ea o relație adulteră. Ea a rămas însărcinată, iar David s-a făcut vinovat de moartea lui Urie. Acestea nu sunt relatări plăcute, nu sunt lucruri pe care să le putem spune copiilor noștri. Dar ce se întâmplă? Acesta este neamul lui Isus Hristos; aceste femei au fost rânduite mai dinainte să fie în această linie. Credeți aceasta? Dumnezeu a orchestrat totul, nimic nu a fost la voia întâmplării. Aceste femei au fost vase rânduite mai dinainte să fie în această linie, în poziția în care se aflau. Credeți aceasta? Eu m-am uitat la toate acestea, iar în timp ce le priveam pe aceste femei, m-a lovit ceva.

Tamar a avut un soț pe care l-a omorât Dumnezeu și a rămas fără copii. Următorul a refuzat să ridice sămânța fratelui său și la fel al treilea. Astfel, ea nu a avut parte de zămislire până când nu s-a întors la cel care oferea sămânța originală. Ea a trebuit să treacă prin cele trei stadii ale răscumpărării: neprihănire, sfințire și botezul cu Duhul Sfânt, ca să ajungă la Duhul Sfânt Însuși. Ea a trecut prin cele trei stadii ale creșterii pentru a se întoarce înapoi la sămânță. Ea a trecut prin leu, vițel și om, ca să ajungă la cel de-al patrulea stadiu care este însuși dătătorul seminței, adică Iuda.

Tamar

s-a căsătorit cu întâiul născut, ceea ce înseamnă că prin pântecul ei ar fi trebuit să vină la suprafață făgăduința întâiului născut, dreptul de întâi născut, genealogia lui Isus Hristos ar fi trebuit să vină prin pântecul ei. Dar el a fost un om rău și Dumnezeu l-a omorât. Al doilea a refuzat și Dumnezeu l-a omorât și pe el, și al treilea i-a fost refuzat de asemenea. Astfel, singura cale prin care ea putea rămâne în poziția ei rânduită mai dinainte a fost să se întoarcă înapoi la însuși dătătorul original al seminței. Puteți vedea povestea noastră? Apoi, la timpul potrivit și în locul potrivit, ea a jucat rolul unei curve și l-a amăgit pe socrul ei pentru a-i da sămânță. Acela a fost timpul în care Dumnezeu a adus la suprafață scopul Său rânduit mai dinainte care a fost tot timpul în Gândul Său. Cum a fost posibil așa ceva? Este vorba de Dumnezeu.

Priviți la Rahav! Ea a fost o curvă care a umblat cu mulți bărbați, dar nu a avut copii, nu a zămislit niciodată cu aceștia. Cum a fost posibil să nu existe nici o concepție? Pentru că acela era un pântec rânduit mai dinainte și pus deoparte ca să aducă la suprafață dreptul de întâi născut pe linia genealogiei lui Hristos. Este ca și cum, atunci când ea s-a unit cu Salmon, pentru că dreptul de întâi născut a venit prin Salmon, lui Dumnezeu nu i-a păsat de viața ei trecută. Este ca și cum lui Dumnezeu nu i-a mai păsat cu câți bărbați a avut relații, câte doctrine false a crezut, în câte biserici denominaționale a fost, câte păreri greșite a avut, pentru că ea a ajuns în timpul când s-a unit cu cel de pe linia corectă, pentru că genealogia lui Isus Hristos și dreptul de întâi născut a venit prin Salmon. Ea a fost rânduită pentru acea poziție. De ce a avut ea acel tremur în inima ei când a auzit despre despicarea Mării Roșii și despre nimicirea celorlalte cetăți? Inima ei tremura, dar ceilalți se temeau. Ea se entuziasma, dar ceilalți se îngrozeau. De ce? Când cele două iscoade, cei doi martori au venit la ea și au început să-i spună Mesajul, ea se apropia de clipa în care urma să intre în poziția ei rânduită mai dinainte. Ea i-a primit și i-a ascuns, iar după aceea i-a trimis în altă parte, dar ei i s-a dat un semn adevărat pentru ea și pentru cei care urmau s-o creadă și să vină sub acel semn. Dar nu a existat nici o zămislire până la timpul și locul rânduit mai dinainte.

Gândiți-vă

la moabita Rut. Ea era căsătorită pe linia potrivită, dar ei se aflau înafara țării făgăduite, înafara țării natale, ea fiind vasul ales mai dinainte. Rut era căsătorită cu un bărbat din seminția lui Iuda, însă Dumnezeu a luat viața acelu om, iar ea și Naomi s-au întors înapoi; dar ea nu putea zămisli deși acesta era scopul ei. Era poziția ei, ea era pântecul care trebuia să aducă la suprafață continuarea genealogiei lui Isus Hristos, dar până când nu a ajuns la locul potrivit și în linia potrivită, care era Boaz, nu s-a întâmplat nimic; ea nu a zămislit.

Privim la Bat-Şeba. Ea a fost căsătorită cu Urie, dar deși erau căsătoriți, nu a existat un rod al lor. De ce? Ea avea o poziție rânduită mai dinainte, era pântecul rânduit mai dinainte pentru a-l aduce la suprafață pe Solomon, iar tot ce s-a întâmplat, faptul că David a procedat greșit, răul, faptul că a luat-o la el înainte de timpul rânduit mai dinainte, faptul că a făcut ca Urie să fie ucis ca s-o poată lua în căsătorie, primul copil care a ieșit din această relație fiind luat de Dumnezeu, a dus lucrurile acolo. Astfel, el a intrat din nou la ea și Bat-Şeba a zămislit. Și ce a adus la suprafață la timpul rânduit? La timpul rânduit mai dinainte, prin pântecul rânduit mai dinainte, deși se afla într-o poziție care nu promitea aceasta, ea l-a născut pe Solomon, un tip al lui Isus Hristos.

Privim la aceste lucruri și începem să înțelegem că există o șansă și pentru noi. Noi am crezut lucruri greșite, am fost în locuri greșite, am fost în denotațiuni și am crezut lucruri greșite. Am fost chiar și în acest Mesaj și am crezut lucruri greșite. Am crezut greșit, am crezut neadevărul, am fost în locul greșit și la timpul greșit, dar în sufletul meu există un pântec rânduit mai dinainte, un loc pentru ca această Sămânță să vină la viață, și nu contează câte întorsături sunt, câte lucruri nu merg cum trebuie, El ne arată chiar aici, la începutul Noului Testament că nu contează viața trecută, pe ce cale am venit, ci există un singur lucru care contează, acesta fiind Planul lui Dumnezeu rânduit mai dinainte. Și când acel pântec potrivit, acel vas rânduit mai dinainte ajunge în contact cu linia potrivită, are loc o zămislire ce nu a mai fost înainte.

Rahav

nu a avut nici un copil deși a avut relații cu mulți bărbați. Rut nu a avut copii indiferent cât de mult timp a fost căsătorită cu soțul ei. Bat-Șeba nu a avut copii deși era căsătorită de ceva vreme cu Urie, și nici Tamar nu a avut copii. De ce? Era Planul lui Dumnezeu rânduit mai dinainte.

Fratele Branham a spus în „**Unirea invizibilă a Miresei lui Hristos**”:

„Voi sunteți Mireasa curată, neprihănită, fără păcat a Fiului Dumnezeului celui viu.”

Și aceasta nu pentru că nu ați făcut niciodată o greșeală, ci pentru că sunteți un pântec rânduit mai dinainte.

„Fiecare bărbat sau femeie care este născut din Duhul lui Dumnezeu, este spălat în Sângele lui Isus Hristos și crede fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu, stă ca și cum nu ar fi păcătuit de la început. Voi sunteți desăvârșiți.”

Cum a putut Bat-Șeba să-i dea naștere lui Solomon? Pentru că a fost rânduită să-i dea naștere lui Solomon și nimic nu a putut să oprească Planul lui Dumnezeu rânduit mai dinainte. Păcatul săvârșit de Bat-Șeba, păcatul lui David, păcatul nimănui nu a putut să oprească Planul lui Dumnezeu rânduit mai dinainte, ceea ce înseamnă că nici greșelile voastre nu vor opri Planul lui Dumnezeu rânduit mai dinainte.

Mai departe, în același mesaj, el spune:

„Voi

stați desăvârșiți. Voi nu ați păcătuit de la început. Dumnezeu nici măcar nu știe că ați păcătuit; totul este în Marea Uitării. Voi nu ați făcut-o niciodată. Ați fost acuzați de aceasta de către pârâș, dar voi ați fost rânduți de la început să fiți un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu. Voi sunteți acolo, spălați, iar vechea voastră carte a despărțirii este pusă deoparte, este moartă, pur și simplu nu există, nici măcar în mintea lui Dumnezeu.

Voi

sunteți Mireasa curată a lui Hristos, spălată în Sângele lui Hristos, Scumpul, Neprihănitul, Fiul fără păcat al lui Dumnezeu care stă cu o Mireasă-Cuvânt curată, sfântă, pe care a spălat-o prin Apa propriului Său Sânge; care a devenit Trup și S-a manifestat, pentru ca El să vă poată lua pe voi care ați fost rânduți în sânul Tatălui, înainte de început, așa cum a fost și El.”

Voi sunteți rânduți mai dinainte, așa cum a fost și Isus Hristos. Ambii ați venit din sânul Tatălui, ambii ați venit din Gândul lui Dumnezeu, ați fost puși în poziția voastră și în timpul vostru, pentru o anumită manifestare, ca să illustreze acest singur scop pe care l-a avut în Gândul Său și nimic nu-l poate opri.

De aceea, când ajungem în Noul Testament și începem să citim, vedem că aceste patru femei ne duc prin epocile bisericilor, prin primele patru Pечеți, pentru că primele patru Pечеți sunt epocile bisericilor care ne duc prin ungera leului, a vițelului, a omului și a vulturului, iar „patru” este cifra izbăvirii. Noi ajungem aici și putem vedea primele patru Pечеți în primele șase versete ale Noului Testament, ne putem vedea pe noi înșine.

În **Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită** citim:

„Voi nu puteți comite adulter; voi sunteți deja însărcinați. Slavă! El nu poate avea

nici un drept. Pântecul Vieții este închis față de oricine; voi sunteți deja ai Lui prin faptul că ați fost rânduiți mai dinainte. Sămânța aceea a venit la Viață și nimic din lume nu poate pătrunde înăuntru. Oh, cum aș dori să ne oprim aici timp de aproape o oră! Sunt sigur că înțelegeți.”

În Biblie nu există nici o consemnare care să ne arate că vreuna din aceste femei s-ar fi întors la vechiul ei stil de viață, după ce a ajuns în poziția rânduită mai dinainte și a primit sămânța potrivită, de la linia potrivită, de la sursa potrivită, ca să-L aducă la suprafață pe Hristos. Ele nu s-au mai întors la curvie, la adulter, la vechiul lor stil de viață, nu s-au mai întors în Moab sau la Urie hetitul, ci au rămas exact unde se aflau pentru că ele nu au mai putut săvârși niciodată adulter; ele zămisliseră deja și fuseseră aduse la Planul rânduit mai dinainte.

„Hristos

și numi ai Săi, totul este deja încheiat. Sămânța era deja acolo. Când a fost pusă? „El ne-a rânduit la Viață veșnică, înainte de întemeierea lumii.”

Sămânța care era acolo, a venit la Viață când Cuvântul a venit la Cuvânt; Ea a fost pusă acolo înainte de întemeierea lumii. Voi nu ați primit-o când ați venit la altar, ci era acolo; Ea a fost cea care v-a condus la altar. Ea este ceea ce atrăgea Dumnezeu; El nu v-a atras pe baza emoțiilor voastre, ci El a atras acea Sămânță, El S-a tras pe Sine la Sine din nou.

„Și de

îndată ce cursul dătător de Viață, Sămânța care se afla acolo... Alte semințe care ar veni înăuntru, nu s-ar prinde pur și simplu, nu ar putea s-o facă. Dar când vine înăuntru Sămânța aceea, oprește pântecul și restul semințelor sunt scoase afară. Înțelegeți? Sunt pur și simplu scoase afară.”

Cum a fost posibil ca el să spună că voi

sunteți Mireasa fără pată, curată și neprihănită a lui Isus Hristos, când ne cunoaștem foarte bine trecutul? Când noi știm ce am crezut, cum ne-am comportat,

cum am râs de lucrurile lui Dumnezeu, cum, deși am știut să facem binele, am făcut răul, cum am premeditat păcatul în viața noastră? Totuși, aici el spune că noi suntem Mireasa fără păcat și fără pată, deși am crezut învățături false, trinitare, am acceptat botezul trinitar și am făcut toate acele lucruri. Atunci cum putem fi Mireasa fără pată și fără păcat a lui Isus Hristos? Acum înțelegem cum. Pentru că niciuna din acele semințe nu a prins rădăcini. Trinitatea nu a prins rădăcini, învățătura falsă nu a prins rădăcini, părerile false nu au prins rădăcini, ci singurul lucru care a putut face aceasta a fost ceva din aceeași specie. Numai aceeași specie.

Ceva hibrid nu poate aduce viața la suprafață, ceea ce înseamnă că dacă viața din sufletul vostru este hibridă, voi nu puteți veni la Viață prin acea sămânță hibridă. Dar dacă nu este o sămânță hibridă, dacă provine de la Sursa originală, dacă provine de la Dumnezeu și este în suflet, când acea Sămânță originală atinge pântecul, nu contează cât de multe semințe au încercat să prindă rădăcini în acel pântec, să-l însărcineze; nu va exista nici o zămislire până când nu pătrunde înăuntru Sămânța originală, Sămânța originală care este din aceeași specie. Noi nu putem reproduce o sămânță hibridă, ci trebuie să fie ceva original, din aceeași specie. Sămânța unui taur nu va lăsa niciodată însărcinată o căprioară, ci trebuie să fie aceeași specie.

Nu contează prin ce am trecut sau unde am fost, există un pântec rânduit mai dinainte, o Sămânță rânduită mai dinainte și nu contează ce a trecut prin pântecul acela încercând să aducă la suprafață viață, nu s-a întâmplat nimic: căsătorită cu acesta sau cu acela, am trăit în curvie, am trăit viața unei curve, dar nu s-a întâmplat nimic. Dar apoi am ajuns în contact cu Dătătorul original de Sămânță, ne-am întors la Duhul Sfânt Însuși, iar când El pătrunde înăuntru, este dintr-o dată Sămânța originală care atinge Sămânța originală, iar cei doi se unesc, vin împreună și are loc o zămislire, este adus la suprafață Hristos. De aceea vedem că aceste femei nu au avut copii. Rahav a plâns pentru tatăl și mama ei, pentru familia ei, dar nu

pentru copiii ei. Vedem că Tamar nu a avut copii și nici Rut sau Bat-Şeba, pentru că sursa nu era cea bună. Sursa rea, greșită, încearcă întotdeauna să găsească o cale pentru a pătrunde înăuntru; încearcă să pătrundă în pântecul minții noastre și să-l murdărească cu tot felul de idei. Dar există un alt pântec, pântecul sufletului, unde se află Sămânța originală și nimic nu poate împiedica acel Cuvânt original să se întoarcă înapoi. Când Cuvântul original intră în contact cu sămânța originală, o aduce la Viață și dintr-o dată, toate celelalte semințe sunt scoase afară, pântecul este pecetluit și voi nu mai puteți săvârși adulter. De ce? Pentru că noi cunoaștem Adevărul prin descoperirea Cuvântului.

Noi știm că niciuna din aceste femei nu s-a mai întors înapoi, ci au rămas în genealogia lui Isus Hristos.

În mesajul „**Cuvântul vorbit este Sămânța originală**” citim:

*„Când
va veni această Mireasă, Ea va fi ceea ce a fost El. Curată! A aparținut
Hristos vreunei denominațiuni? Sau IaHVeH? Nici Mireasa nu va aparține. Ea este
parte din El. Ea nu are nevoie de dogme și nici nu va avea, ci va fi curată pe
deplin. Cum? Prin Cuvânt. Amin. Ea va puncta fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu cu
un „Amin! Amin!” Oh! „Facă-mi-se după Cuvântul Tău. Amin!” Iată! Punctează
Cuvântul lui Dumnezeu.*

*Are un
pântec virgin. De unde va ieși Ea? Dintr-un Pântec virgin, Cuvântul.”*

Ea va avea un pântec virgin. Cum? Prin faptul că se va naște dintr-un Pântec virgin care este Cuvântul. Prin ce ați fost născuți voi? Prin botezul trinitar? Nu, nu aceasta v-a născut. Ați fost născuți de aceste denominațiuni? De bapțiști? Nu! Singurul fel în care puteți avea un pântec virgin este să fiți născuți de Cuvânt, iar dacă sunteți născuți de

Cuvânt, sunteți născuți de un pântec virgin. Atunci primiți Cuvântul, iar Cuvântul vine la suprafață dintr-un Pântec virgin. Nu firesc, ci duhovnicesc.

„De

unde a ieșit Isus? Dintr-un pântec virgin. Înțelegeți?

Când

Adam a intrat la soția sa, ea era însărcinată. Ea făcuse ceva, era amestecată, era hibridată și copilul ei era hibrid, iar el a murit. Când Iosif a ajuns la soția sa, și ea era însărcinată, dar cu Viața. Soția lui Adam, mireasa lui Adam... înainte ca ei să fie împreună; înainte ca Iosif și Maria, la fel ca Hristos și Biserica acum. Puteți vedea?

Înainte

ca Adam și Eva să fie împreună, ea era însărcinată cu sămânța coruptă a șarpelui; când Adam a ajuns la soția sa, a găsit-o însărcinată cu moartea. Înțelegeți? Cu moartea. Cum? Moarte spirituală și fizică.

Dar

când Iosif, omul, a ajuns la soția sa... Slavă! De-abia o putea ține, pentru că ea era însărcinată cu Viața, cu Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup în pântecul ei.

El a

adus înapoi acel Cuvânt vorbit, a adus înapoi Cuvântul lui Dumnezeu care a fost Cuvânt aici, venind prin pântecul unei femei. Amin. Dumnezeu o va face oricum. El a spus-o și așa va fi. Amin!”

Există un pântec rânduit mai dinainte în care este o Sămânță rânduită mai dinainte, iar voi sunteți rânduiți să-L aduceți pe

Hristos la suprafață, în generația aceasta, la timpul rânduit de Dumnezeu și la locul rânduit de Dumnezeu când Îl
întâlniți pe Bărbatul vostru, pe Partenerul vostru, Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta fiind poziția voastră rânduită mai dinainte, partea pe care ați avut-o în gândul lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. Și sigurul fel în care o puteți face este să veniți în această viață și să-L așteptați pe Partenerul vostru, Cuvântul descoperit, iar când El pătrunde înăuntru, Cuvântul descoperit la Cuvântul rânduit mai dinainte, vom avea Cuvântul manifestat. Manifestat unde? În trupul Miresei.

Nu sunteți bucuroși să sunteți niște tipologi? Nu vă bucurați că puteți citi primele șase versete ale Noului Testament și vă puteți vedea chiar acolo? Am procedat greșit, am fost greșit, am umblat pe căi greșite, dar nu a mai contat nimic din toate acestea. Ce le-a schimbat pe fiecare din aceste femei? Ce le-a schimbat viitorul? Când ele au venit într-o unire corectă cu dătătorul de sămânță potrivit, viața lor s-a schimbat complet. Și conform Noului Testament, acum nu mai contează nimic din ceea ce este vechi, ci tot ce contează este că la timpul potrivit ele au ajuns la unirea potrivită cu dătătorul de sămânță potrivit și au adus la suprafață sămânța corectă. Aceasta a schimbat narațiunea Bibliei.

Mă bucur că sunt un tipolog și că pot vedea în Cuvânt. Câți dintre voi s-au văzut astăzi în Cuvântul vorbit? Mai sunt multe lucruri de spus, dar vom merge mai departe miercuri. Aș vrea să privim în viața fiecăreia din aceste femei din primele șase versete, deoarece cred că în fiecare din ele putem vedea povestea răscumpărării noastre.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, sfinților. **Amin.**